

היפרדות

זו לא היתה היפרדות כואבת – בסתירה לפחדים שחווינו לפני מעשה. אפשר אפילו להגיד שזו לא היתה בכלל היפרדות, אלא היפרדות ממטען עודף או הירפאות ממחלה. כזאת היתה ההרגשה ביום שבו יצאנו סוף סוף מתוך גופינו, השארנו אותם על האדמה המלוכלכת והמראנו לשמיים.

לא אשכח את המראה הזה: איך מה שהיה עד לאותו הרגע חלק בלתי-נפרד ממני, הפך פתאום לנשל מיותר. לי זה קרה כשישבתי על החוף והסתכלתי אל תוך הים: מגע הגוף בחול היה נעים, מוכר, אבל מעכשיו לעכשיו נעשה זר ומרוחק; ועוד לפני שהבנתי, מצאתי את עצמי מרחף מעליי – אז עוד חשבתי שגם הדבר הזה שלמטה הוא אני – והשמיים קראו לי. והתחלתי לטפס, ותוך כדי טיפוס הבנתי הכל, הבנתי שמדובר בעתיד שלו חיכינו כל-כך. למטה, הגלים איימו על כתם מוזר; זה היה הגוף שלי, לשעבר, שישב שם עדיין. ואז בא גל גדול והתנפל עליו-עליי-על זה, והגוף נבהל וברח אחורה, כדי לא להירטב. אז נבהלתי גם אני – הייתי משוכנע שאם זה ששם למטה עוד חי, עוד מגיב לסביבה, הרי שאני חייב להיות מת, והמעוף באוויר הוא מסעה האחרון של הנשמה. אבל אז נזכרתי בהכנה הנפשית שעברנו כולנו לקראת היום הזה: ככה בדיוק אמרו שזה ירגיש, כמו מוות, בגלל הדעות הקדומות שלנו; ביקשו שנזכור שלהפך, מדובר בתחילת החיים.

בני האדם נמצאים עכשיו למעלה, מאוגדים בעננים, נטולי-גוף. ועל הארץ, ממשיכים הגופים שלנו לחיות כאילו לא היינו בהם מלכתחילה – הם עושים את כל מה שעשינו מתוכם, רק בלעדינו. טבעי, לכן, שכל אדם מאלה שכאן בשמיים עוקב להנאתו, ולפעמים לחרדתו, אחרי מעשיו של הגוף שלו לשעבר. אני, למשל, רואה איך הגוף שהיה שלי ממשיך את חייו – אוכל, שותה, מטייל, פוגש נשים, מצליח לפתות אותן או נכשל, לפעמים מחייך כשאף אחד (לדעתו) לא רואה אותו, וכולי. הוא נראה לי חי כל-כך, שקורה שאני נבהל שוב מהמחשבה המצחיקה, שאולי אני בכלל מת. אבל זו כמובן שטות, כי בעצם זה רק מוכיח עד כמה השהות בתוכו היתה המוות האמיתי: אין שום הבדל, מבחינת הגוף הזה, אם אני בו או לא בו. הוא את שלו עושה, וזהו. כל מה שיכולתי לעשות בעבר היה לחשוב את מחשבותיי בחלל ריק, ולזכות בהתעלמות מוחלטת מצד מה שהיה, לכאורה, חלק חשוב ומכובד מעצמי. עכשיו, לפחות, אין כבר העמדת פנים – אני כאן, רק אני, והוא שם, רק הוא.

קשה להאמין, אבל היו גם אנשים שלא באו איתנו. אני מכיר אישית מישהי כזאת, שאת יחסיי איתה עדיף שלא אתאר. כשהתקרב כבר יום ההיפרדות, ואני הבעתי אמון מוחלט בפתרון הזה, היא דווקא התנגדה, ופירשה את זה כרצון להיפרדות ממנה. אולי היא צדקה, ואולי לא. אבל עובדה שהיא לא הצטרפה אל המסע לשמיים, אלא העדיפה להישאר למטה כשפחה בכלא בשר קטן ומחניק. לא דיברנו במשך התקופה הקצרה שקדמה להמראה שלי יחד עם השאר, ותיארתי לעצמי שבמשך הזמן היא תתרכך ותצטרף אלינו. אחרי הכל, האמנתי שאני מכיר אותה. טעיתי, היא נשארה שם.

והנה, לא מזמן עקבתי אחרי הגוף שהיה שלי, וראיתי מלמעלה איך הוא הולך בדרך שהיתה מוכרת לי טוב מאוד מלמטה, ומגיע אל הבית שלה, הבית שבו היא-עצמה עוד גרה, בניגוד לכל

דירות השכנים שבהן המשיכו לגור רק גופים מרוקנים. נכנסתי בעקבותיו אל חדר המדרגות, והוא טיפס לאט והחליק את היד על המעקה, כמו שהיה עושה כשעוד הייתי כלוא בו. ריחפתי מאחוריו עד שהגיע אל הדלת הנכונה, ודפק עליה באותה צורה של פעם, כאילו – וכנראה שזה אכן היה המצב – העובדה שכבר לא הייתי חלק מכל הסיפור לא העלתה ולא הורידה מבחינתו. שמעתי את הצעדים שלה מעבר לדלת, ופתאום היה ברור לי, וזה הכעיס אותי, שבשבילה אני מוכן להיכנס עכשיו חזרה לתוך הכלא הישן, העיקר שנהיה כלואים בתאים סמוכים. הדלת נפתחה והיא הופיעה שם, והייתי צריך להזכיר לעצמי שזאת באמת היא בתוך גוש הבשר הזה, ולא סתם חפץ ריק מכל תוכן. ראיתי איך הגוף שהיה שלי עומד מולה ונדרך כולו, ועוד רגע כבר הייתי קופץ לתוכו ואוסר את עצמי בפנים לנצח; אבל אז היא כרכה סביבו ידיים, ונישקה אותו ברכות והסתכלה ישר לתוך העיניים האטומות שלו, הכל כמו שהייתי רגיל בימים ההם – למרות שידעה שכבר לא הייתי בפנים, למרות שהיה ברור לה שמה שהיא נוגעת בו הוא רק פסל משיש חם. יכולתי לפטור אותה בכך שכמו אצל כולנו, גם אצלה הגוף הוא שהחליט ולה-עצמה לא היה מה לומר בנידון; אבל הקירבה שממנה ראיתי את הדברים לא השאירה מקום לספק – היא הסכימה עם מה שנעשה בשמה, ואולי אפילו האמינה, ונהנתה להאמין, שהיוזמה באה ממנה. התגברתי מיד על החולשה הרגעית – לא קפצתי פנימה כמו שרציתי; נתתי לשני הספק-אנשים-ספק-חפצים האלה להיכרך זה בזו ולטרוק מאחוריהם את הדלת, וחזרתי השמימה. ומכאן אני מסתכל לפעמים על שניהם, ותוהה אם אנחנו, בני האדם, באמת נמצאים איפשהו, בשמיים או על האדמה, או בעצם, בשום מקום.